

A Fővárosi Ítéltábla dr. Boza Laura ügyvéd (....) által képviselt dr. felperes neve (....) felperesnek a Váry Zalán Ügyvédi Iroda (... , ügyintéző: dr. Váry Zalán ügyvéd) által képviselt dr. I.rendű alperes neve (...) I. rendű, a személyesen eljáró II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű és III.rendű alperes neve (....) III. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jogsértés megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. február 4. napján kelt, 65.P...../2010/53. számú ítélete ellen a felperes 57. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 20.000 (Húszezer) forint összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Köteles a felperes az államnak külön felhívásra megfizetni 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 forint + áfa perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 36.000 forint eljárási illetéket.

A tényállásban ismertette, hogy a felperes és a III. rendű alperes házasságát a bíróság 2004. szeptember 14. napján bontotta fel. A felek viszonya akkor mérgesedett el különösen, amikor a III. rendű alperes tulajdonostársával együttműködve kizárta a felperest közös cégük, a II. rendű alperes tagjai sorából. Kitért rá, hogy a II. és III. rendű alperesek képviselőjét az ügyvéd foglalkozású I. rendű alperes látta el. A III. rendű alperes 2004. november 22. napján ismeretlen tettes ellen lopás büntette, okirattal visszaélés vétsége és egyéb bűncselekmények alapos gyanúja miatt büntetőeljárást kezdeményezett, ennek során a nyomozóhatóság rendelkezésére bocsátott egy 2004 decemberében készült videofelvételt, amit az általa megbízott magánnyomozó rögzített. Ezen látható, hogy a lakásába behatol valaki és levélszekrényéből leveleket tulajdonít el.

A felperes bejelentése alapján az APEH a 2002-2004. évekre vonatkozóan ellenőrzést folytatott a II. rendű alperesnél. A 2005. április 21-ei helyszíni vizsgálatról készült jegyzőkönyvre a II. rendű alperes képviselőjében eljárva az I. rendű alperes észrevételt tett. Ebben utalt a házastársak közötti viszony megromlására és kiemelte, hogy a felperes, a társaság volt tagja a cég székhelyére illetéktelenül behatolt, a postaládáját jogosultság nélkül rendszeresen felnyitotta és az abban található hivatalos leveleket a társaság részére valószínűleg nem adta át. Ezért a cég önhibáján kívül nem tudta a bizonylatokat megőrizni. Az APEH 100.000 forint mulasztási bírsággal sújtotta a II. rendű alperest. A határozattal szembeni fellebbezésben a cég képviselőjében eljáró I. rendű alperes

előadta, hogy a 2002. évi adóévben a társaság magyarországi üzleti ügyeit ténylegesen, teljes körűen a felperes végezte, az ingatlan bérelőivel a kapcsolatot ő tartotta. Megismételte, hogy a társaság tagjai közt megromlott viszony eredményeként önhibáján kívül került abba a helyzetbe, hogy a bizonylatokat nem tudja az adóhatóság rendelkezésére bocsátani. A fellebbezés folytán a másodfokú hatóság a bírságot elengedte.

A felperes kiterjesztett keresetében annak megállapítását kérte, hogy az APEH eljárásban előterjesztett észrevétel, illetve fellebbezés tartalmú beadványokban személyét érintő sértő és valótlan állításokat tartalmazó kijelentésekkel az alperesek megsértették személyhez fűződő jogait. Az alpereseket kérte a további jogsértéstől eltiltani, részére, illetve az APEH felé bocsánatkérő levél küldésére kötelezni, továbbá egyetemlegesen kötelezni 400.000 forint nemvagyoni kár megfizetésére.

Az I. rendű alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hivatkozott az ügyvédi titoktartásra, az irattározási idő elteltére, illetve a kárigény tekintetében az elévülésre. Utalt rá, hogy a hatósági eljárást kezdeményező okiratban szereplő valótlanosságok nem alapoznak meg személyiségi jogsértést, ha nem durva, lealacsonyító vagy bántó a hangnemek.

A II. és III. rendű alperesek nem védekeztek a perben.

Az elsőfokú bíróság a keresetet nem találta alaposnak. Döntését a Ptk. 75. § (1) bekezdésére, 76. és 78. §-aira, a Pp. 164. és 206. §-ai (1) bekezdésére alapozta, utalva a Legfelsőbb Bíróság PK.12. számú állásfoglalására is.

Megállapította, hogy az APEH előtti eljárásban a sérelmezett két beadványt az I. rendű alperes a II. rendű alperesi cég megbízottjaként terjesztette elő, többek közt a III. rendű alperesi ügyvezetőtől származó információk alapján.

A fellebbezés tartalmú beadvány kapcsán azért nem találta a jogsértést megállapíthatónak, mert a kifogásolt szöveg - ami szerint a vizsgált időszakban a közös cég üzleti ügyeit a felperes végezte, a bérlőkkel ő tartotta a kapcsolatot, továbbá az irat a cég postai küldeményeivel, azok eltávolításával kapcsolatosan tartalmazott kijelentést - bár a felperesre vonatkozik, de személyét érintően nem sértő kijelentések, ami pedig a jóhírnév sértés megállapításához szükséges feltétel.

Az észrevétel elnevezésű beadványról megállapította, hogy tartalmaz olyan kijelentéseket - illetéktelen behatolás, postaláda jogosulatlan felnyitása, hivatalos levelek át nem adása -, amelyek valótlanságuk esetén sérthetik a felperes társadalmi megítélését, az alperesek jogsértését azonban ezzel kapcsolatban sem látta megállapíthatónak.

A III. rendű alperes tekintetében - a kijelentés valóságtartalmának megállapítása nélkül - az elutasítást azzal indokolta, hogy 2005 nyarán okkal tette azt a kijelentést, hogy a felperes tulajdonította el a dokumentumokat, tájékoztatva őt az APEH eljárás kapcsán, és így ügyvezetője akkori jobb tudomása alapján állította ezt az észrevételekben, illetve a fellebbezésben az I. rendű alperes.

A II. rendű alperes felelősségét sem látta megállapíthatónak, mert az érdekeiben eljáró ügyvéd a 2004 decemberében készült videofelvétel alapján joggal tette a kijelentést. A magánnyomozó megerősítette a felperessel kapcsolatos gyanút és azt előadta tanúként a büntetőeljárásban is, így a jelen eljárásban meghallgatását az elsőfokú bíróság nem tartotta szükségesnek. Úgy ítélte meg, hogy a sérelmezett kijelentések nem voltak ok nélküliek, indokolatlanul durvák vagy bántóak, lényegében az APEH eljárásbeli védekezés keretén belül felhozott olyan tények voltak, amelyek nem a felperes

személyének megsértése szándékával, hanem a II. rendű alperes felelősségének csökkenése érdekében, az alperesek legjobb tudomása szerint kerültek előadásra. Ennek okán a kijelentések valóságtartalmáért az alperesek nem felelnek.

A II. rendű alperes megbízásából eljáró I. rendű alperes felelősségét ugyancsak nem látta fennállónak, e körben a II. és III. rendű alperesek vonatkozásában kifejtett indokokon túl utalt a Ptk. 474. és 476. §-aira, 477. § (1)-(2) bekezdéseire is. Kifejtette, hogy az ügyvéd a megbízó érdekében, utasítása szerint járt el, amikor a gazdálkodására vonatkozó dokumentumok eltűnése körében a hatóság felé ügyfele előadását konzekvensen képviselte.

Jogsértés hiányában nem volt lehetőség az objektív szankciók alkalmazására. A kártérítési igény érvényesítésével pedig a felperes elkésett, mert az őt ért hátrány a 2005. augusztusi fellebbezés előterjesztésével befejeződött, ehhez képest a 2011-ben előterjesztett követelés elévült.

Az ítélettel szemben a felperes jelentett be fellebbezést. Ebben elsődlegesen annak megváltoztatásával az alpereseket kérte egyetemlegesen kötelezni 400.000 forint nemvagyoni kártérítés megfizetésére. Másodlagos a határozat hatályon kívül helyezésére indítványozta.

Sérlemelte, hogy a törvényszék indítványa ellenére nem csatolta a büntető ügy teljes anyagát a peres iratokhoz és ennek indokát sem adta. Előadta, hogy a rendőrségi vizsgálat magánvádlója által tett nyilatkozat és a III. rendű alperesnek a 14/A/1. számú jegyzőkönyvbe foglalt vallomása között ellentétek vannak. A valós tények alapján az elsőfokú bíróság más következtetéseket vonhatott volna le. Megismételte, hogy a 2002-2003. évi szerződésekhöz és a bérleti díjak beszédéséhez, könyvelésbe való beviteléhez nem volt köze, mert mindez a III. rendű alperes kizárólagos ügyvitele körében zajlott. Ebben az időszakban a felperes Z.-en édesanyját ápolta, tehát fizikailag akadályoztatva volt a cégügyek ellátásában. Fenntartotta, hogy az I. és III. rendű alperesek valótlannal és jobb tudomásuk ellenére a személyére nézve valótlannal, sértő állításokat tettek az APEH eljárásban. Érvelése szerint az I. rendű alperesnek a III. rendű alperes aláírását, továbbá az őt és a II. rendű alperesi vállalkozást érintő tényeket és körülményeket nyilvánvalóan ismernie kellett, hiszen több perben képviselte őket, közöttük a bizalmi viszony mind a mai napig fennáll. Az elsőfokú bíróság azt sem indokolta, hogy miért nem tett eleget a könyvelő cég ügyvezetőjének, továbbá M. M. és Sz. P. Z. tanúk meghallgatására vonatkozó indítványnak. Vitatta igénye elévülését, mert arról, hogy az I. rendű alperes 2005 augusztusában a II. rendű alperes nevében járt el a jelen perben előadott védekezéséből szerzett egyértelmű tudomást, csak ekkor ismerhette fel, hogy a II-III. rendű alperesek adtak számára olyan utasítást, amellyel a felperesnek kárt okoztak és ezt követően határidőben beadta a keresetlevelét.

A másodfokú tárgyaláson a hatályon kívül helyezés alapjául arra hivatkozott, hogy a felperesnek az előző napon szerzett tudomást németországi levelező partnerétől, hogy bizonyítható lenne kinek az ötlete volt az APEH eljárásban a gyanú felperesre terelése. Bejelentette továbbá, hogy a nemvagyoni kárigény után kamatra is igényt tart, illetve megjegyezte, hogy az elsőfokú bíróság az illetéket sem jól állapította meg.

A fellebbezésre az I. rendű alperes terjesztett elő ellenkérelmet, amiben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta annak helyes indokaira tekintettel. A másodfokú perköltség iránti igényét 40.000 forintban jelölte meg.

A II. és III. rendű alperesek a fellebbezésre észrevételt vagy ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság eljárási hiba nélkül, helyesen feltárt tényállásból a bizonyítékok okszerű mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy nem állapítható meg a felperes személyhez fűződő jogainak az alperesek általi megsértése. Döntésével az indokaira is kiterjedően a másodfokú bíróság egyetértett.

A másodfokú bíróság nem talált az eljárás megismétlésére okot adó eljárási hibát. A felperes alaptalanul sérelmezte, hogy indítványa ellenére elmaradt a büntető iratok csatolása. Az elsőfokú bíróság a Budai Központi Kerületi Bíróságtól beszerezte a 16.B..../2006. számú iratot, majd annak megérkezéséről és megtekinthetőségéről a feleket a 35. sorszámú végzésével tájékoztatta, a soron következő tárgyaláson pedig, amelyen a felperes személyesen jelen volt részletesen ismertette is a folyamatban volt büntető ügy iratait. Így nem volt akadálya a fellebbezés alapján az ítélet felülbírálatának.

A Ptk. 75. § (1) bekezdés szerint a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, e jogok a törvény védelme alatt állnak. A Ptk. 78. § (1) bekezdés értelmében a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is. A (2) bekezdés alapján a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

E rendelkezések alapján a jóhírnév sérelmének megállapítására az olyan valótlan és a közfelfogás szerint sértő, a személy hátrányos megítélését kiváltó közlés alkalmas, amely valamely tényt határozottan vagy burkoltan állít. A kialakult gyakorlat szerint a hatóság előtti eljárásban részt vevő feleknek a rendeltetésszerű joggyakorlás keretei között tett tényelőadásai, nyilatkozatai - az adott eljárásban való értékelésen túl - nem minősülnek jogsértőnek, ha azokban a fél nem alkalmazott a más személyét kifejezőmódjában is indokolatlanul bántó, becsmérlő kijelentéseket. Ennek megítélésnél nincs jelentősége, hogy egyébként a megindított eljárás eredményre vezetett-e.

Az elsőfokú bíróság mindennek megfelelően járt el és a perben sérelmezett közléseket abban a környezetben vizsgálta, ahol azt az I. rendű alperes a II. rendű alperes érdekében és megbízása alapján, az ügyvezető III. rendű alperestől kapott információk alapján megtette. A jogszabályoknak és a következetes ítélkezési gyakorlatnak megfelelően, a bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti helyes mérlegelésével értékelte úgy, hogy a fellebbezés elnevezésű okiratban kifogásolt szövegrészek tartalmazzanak a felperesre vonatkozó közléseket, de azok nem sértő tartalmúak. Az észrevételek című beadványban pedig az I. rendű alperes, mint a Ptk. 474. és 476. §-ai szerint megbízást teljesítő ügyvéd a III. rendű alperes által a tudomására hozott adatok, illetve a rendelkezésére bocsátott, magánnyomozó által készített videofelvétel felhasználásával olyan közléseket, információkat tárt a hatóság elé, amelyeket alkalmasnak talált arra, hogy az ügyfele, a II. rendű alperes ellen indult vizsgálat kedvező eredménnyel záruljon. Függetlenül tehát valóságtartalmuktól az észrevételben foglaltak nem voltak ok nélküliek és nem tekinthetők indokolatlanul durvának, lealázónak vagy bántónak, nem a felperes személyének megsértésére, hanem a II. rendű alperes mulasztásának a tisztázására irányultak. A jelen eljárás nem az adóhatósági eljárás felülvizsgálatát célozza, nem tárgya, hogy tényszerűek, a valóságnak megfelelőek-e azok a kijelentések, amelyeket a kifogásolt beadványok tartalmazzanak, hanem az az elbírálásra váró kérdés, hogy alkalmasak-e arra, hogy sértsék a felperes jóhírnévét. Ennek folytán a kereset megítélése szempontjából közömbösek a III. rendű alperes egyes eljárásbeli nyilatkozatai, nem releváns a felperes cégen belüli tevékenysége, nincs jelentősége az alperesek közötti bizalmi kapcsolatnak, a tanúk meghallgatására vonatkozó indítványnak vagy a másodfokú eljárásban felhozott egyéb érvnek.

Mivel a kifejtettek szerint a sérelmezett beadványokban közöltek a felperes személye vonatkozásában indokolatlanul nem bántóak, sértőek, lealacsonyítóak, ekként az alperesek magatartása nem vezetett a felperes személyhez, ezen belül jóhírnévhez fűződő jogának a megsértésére. Jogsértés hiányában az észrevétel, illetve a fellebbezés kártérítő felelősség alapjául sem szolgálhat, ennek folytán nincs jelentősége annak, hogy az igényérvényesítés elévülési időn belül vagy azon túl történt.

Alapítván kifogásolta a felperes az illeték kiszabását is, mert annak mértékét az elsőfokú bíróság helyesen a meg nem állapítható pertárgyérték esetén irányadó szabály alapján határozta meg.

Minderre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a keresetet elutasító elsőfokú ítéletet helyes indokai alapján helybenhagyta a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az I. rendű alperes perköltségének megfizetésére, ami a jogi képviselőjének az ügyvédi munkadíjából áll. Annak összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdéseit alkalmazva állapította meg.

A fellebbezési illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezés a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén és 15. §-án alapul.

Budapest, 2015. március 5.

. Lesenyei Terézia s.k.

a tanács elnöke

Dr. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: